

¿Hi ha espais transversals?

Dij, 19/10/2017 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Molta gent de la meva edat, per exemple, vam conèixer persones que no eren dels nostres barris gràcies a l'Església. I des d'aleshores, amb alguns, hem conservat l'amistat. Bé perquè les respectives parròquies organitzaven trobades conjuntes de catequesi, bé, perquè ens vam trobar als mateixos moviments. Una entitat mataronina amb l'adjectiu "catòlic" és, per mi, el millor exemple vivent de convivència intergeneracional: des de ben petits a ben grans tenen possibilitats molt atractives al seu abast, especialment la teatral. Abans, quan hi havia pocs centres de secundària, em sembla la barreja de procedències també era a l'ordre del dia, fenomen que també passa, m'han dit, en alguns clubs de futbol de base.

En la generació anterior, coincidint amb l'arribada de milers de persones per atendre l'increment de la producció industrial "desarrollista" a la meua ciutat, i també segons com, hi havia treballadors autòctons i immigrants a les fàbriques. I Caritas, per exemple, fundada aleshores, era una resposta que també unia els uns i els altres per atendre les noves bosses de pobresa i precarietat que també hi havia. No sense problemes, esclar.

En l'àmbit de la política, també per exemple, entre els anys vuitanta i deu, el partit que treia més vots en uns districtes era immediatament el segon en els que perdia, i viceversa. El multipartidisme actual revela, en canvi, que els partits que guanyen en uns districtes són reduïts a la mínima expressió on en guanya un altre, i viceversa. És aquesta última dada la que em va fer preguntar, fa poc, si la crisi de les institucions "d'acollida" (Duch) o "de mediació" (Bauman), i molt especialment l'Església, no estaria -entre d'altres coses- deixant sense espais transversals, de coneixement i interacció mútua, els diferents "estrats" que conviuen a les nostres ciutats, al nostre país.

Contra el que molts pensaven, l'increment de les xarxes socials sembla que potèncii les endogàmies. Només faig amics entre els que pensen com jo, o tenen la

meva edat, amb la qual cosa tendirem a radicalitzar les nostres posicions. La polarització de l'anomenat "procés" independentista posa de manifest, em sembla, la feblesa o la inexistència dels espais comuns, transversals, que tot país necessita. Darrere les expressions polítiques i darrere dels districtes, o barris, molt sovint amagades com a "cultura", hi ha situacions socials molt marcades. L'absència de canals de relació entre elles, doncs, tendirà al seu aïllament, al nul relat comú. Segurament se'm respondrà que sempre ha estat així, que la societat es basa en el conflicte. Però la democràcia, en canvi, es basa en "emparaular" (de nou Duch) el conflicte i, per tant, necessita de llenguatges comuns, compartits. I, afegiria, entre ells, llenguatges d'institucions compartides que em temo que ja no tenim. O sí?

Article a la revista [Valors](#) (setembre 2017)